

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. M.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalované: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-23847-3/ČJ-2020-930310-V237 ze dne 17. 8. 2020,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí č. j. KRPA-153906-11/ČJ-2020-000022-VP, ze dne 14. 6. 2020, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok.

2. Protiprávní jednání žalobce spatřoval správní orgán I. st. ve vstupu žalobce na území ČR v rozporu opatřením Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR-20599/2020-7/MIN/KAN k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, (dále jen „ochranné opatření“), které kromě jiného stanoví zákaz vstupu na území ČR pro občany třetích zemí, kteří nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID – 19, či osob tam pobývajících na základě trvalého či přechodného pobytu, s výjimkou osob uvedených v opatření. Zároveň opatření ukládá všem osobám po vstupu na území další povinnosti epidemiologické povahy. Žalobce tak po vstupu neoznámil svůj vstup krajské hygienické stanici a nedodržel zákaz volného pohybu na území ČR nebo po dobu 14 dnů ode dne vstupu. Dále správní orgán při hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce zpochybnil tvrzení žalobce o jeho cestě za prací do Belgie, neboť nedisponuje listinou prokazující zaměstnání v Belgii, pouze potvrzením o negativním testu na COVID – 19, proto se domnívá, že „pokud by cizinec sehnal práci na území ČR, zůstal by zde“. K tomu soud uvádí, že odůvodnění existence důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí správní orgán I. st. neobsahuje, neboť tímto není jen porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Danou vadu nepřezkoumatelnosti však odstranilo rozhodnutí žalovaného, aniž by tím bylo zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces.
3. Žalovaný k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že *při cestování v době platného ochranného opatření státu, ačkoli mu právě jím byl vstup a pobyt na území ČR zakázán, stal se žalobce rizikem pro ČR (pro bezpečnost jejích obyvatel, pro veřejné zdraví a v souhrnu pro veřejný pořádek), neboť svým nekontrolovaným pohybem v rámci ČR se zde mohl podílet na nežádoucím šíření onemocnění COVID-19. Na tom nic nemění negativní test na onemocnění COVID-19, neboť ani jeho předložení mu neumožňovalo vstup na území ČR. Z důvodu možnosti cizinců nacházejících se na území ČR pohybovat se po území ČR svévolně se stírá jinak všeobecná snaha o kontrolu případně nařízené karantény, o provádění opakovaného testování osob na zmiňované onemocnění, o trasování či monitoring. Tím dochází k ohrožení zdravotního stavu ostatních osob pobývajících na území ČR, což je ve svém důsledku ohrožení důležitého veřejného zájmu - jde o závažnou celospolečenskou situaci globálního rozsahu, nejen o izolovaný zájem ČR.*
4. V rámci úvah o přiměřenosti vyhoštění žalovaný dále uvedl : *Lze připustit, že hlavním cílem ochranného opatření je zabránění šíření virové nákazy (přerušení souvislého epidemického procesu a zastavení epidemie v co nejkratším čase, za co nejmenších ztrát lidských životů a za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky), ve vztahu k níž cizinec disponoval negativním testem, současně však je nutno uvést, že toto ochranné opatření je společně s dalšími platnými opatřeními zaměřeno tak, aby byla zajištěna širší škála specifických opatření zohledňující i předběžnou opatrnost v souvislosti s dalším šířením onemocnění COVID-19. Proto také platí, a to nejen pro cizince, ale i pro navracející se české občany, omezení volného pohybu na území ČR, a to po dobu 14 dní po přicestování. Nutno zmínit, že každá osoba, která na území ČR vstoupí přes hranice (bez ohledu zda s testem či bez něj) a které nebude nařízena karanténa, musí dodržet pravidla omezeného volného pohybu osob (tedy pohyb na území pouze z předem vymezených důvodů). Důvodem pro tuto předběžnou opatrnost je zejména nepřesnost testování a s tím spojená nutnost omezení rizika přenosu po inkubační dobu. Z uvedeného je zřejmé, že negativní test cizince na onemocnění COVID-19 nemůže jakkoli změnit náhled na závažnost jeho jednání, zvláště pak, když plánoval dále cestovat. K jakémukoliv uvolňování v*

oblasti cestování se ČR staví velmi obezřetně, přičemž se soustřeďuje jen na skutečně nezbytné důvody přicestování na území, u kterých lze akceptovat rizika spojená s možným zavlečením a způsobením případné další vlny onemocnění (cizinec do žádné z kategorií nezbytných důvodů odůvodňujících akceptovatelnost rizika spojeného s jeho vstupem na území ČR nespadá). Další rozvolňování je tedy v principu nastaveno na základě omezení míry rizika na straně jedné (požadavek negativního testu PCR na SARS-CoV-2) a na základě nezbytnosti přicestování na straně druhé, přičemž tyto podmínky jsou stanoveny kumulativně.

5. Žalobce namítá, že svým jednáním naplnil toliko formální stránku protiprávního jednání a nikoli materiální, neboť virovou nákazou netrpěl, tudíž veřejné zdraví neohrožuje, přičemž na území ČR vstoupil až poté, co absolvoval lékařské vyšetření s negativním nálezem na COVID – 19 nehledě k záměru Českou republikou pouze tranzitovat. Jeho jednání je toliko povahy nedbalostní, neboť o existenci podzákonného předpisu nevěděl vzhledem k uzavření zastupitelského úřadu a neexistenci anglické nebo ukrajinské mutace informací o ochranném opatření. S ohledem na ukončení nouzového stavu předpokládal, že pobytová omezení již neplatí. S ohledem na dané okolnosti tak postačilo uložení finanční pokuty a povinnosti opustit území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
6. Při soudním jednání dále žalobce uvedl, že na jeho případ měl být aplikován § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců namísto aplikovaného § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, tedy běžné porušení pobytového oprávnění, což je rozhodné pro výši doby zákazu pobytu s ohledem na rozdílné doby zákazu pobytu dle daných ustanovení. Ostatně takto již žalovaný nově postupuje v obdobných případech. Jakkoli doba zákazu pobytu 1 roku odpovídá obvyklé praxi žalovaného při porušení krátkodobého pobytového oprávnění, pokud by žalovaný uplatnil shodné poměření uložené doby zákazu ve vztahu k sazbě pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (1/10), potom by stejným poměrem měl uložit i kratší dobu zákazu pobytu podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Vyhoštění cizince, který má být zdravotním rizikem, a to žalobce nebyl, je v rozporu s tím, že nebyl zároveň zajištěn a tak mu ve svém důsledku vzniklo pobytové oprávnění na území ČR, přestože původně hodlal jen územím ČR tranzitovat za prací do Belgie. K dotazu soudu, proč na jednání přítomný cizinec setrval na území ČR, právní zástupce žalobce uvedl, že zde setrval z důvodu uplatňování svých práv v řízení o vyhoštění.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, jakkoli námitky žalobce jsou ve své jednotlivosti důvodné.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
9. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního*

systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. “

10. V posuzované věci není sporu, že žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením a tedy i protiprávně bez ohledu na jeho polské vízum. Přestože možnosti žalobce se seznámit s podmínkami vstupu na základě ochranného opatření byly velmi omezené, stále platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“, přitom se nejednalo o novou situaci a z hlediska opatření v jednotlivých evropských zemích ani překvapivou. Skončením nouzového stavu nevzniklo žalobci legitimní očekávání změny omezení vstupu cizinců na území ČR. Lze si položit otázku, zda ochranným opatřením sledovaný zájem by nebyl naplněn částečnou ochranou hranic nebo výslovným informováním cizinců při vstupu do země nejpozději na hraničním přechodu, ale selhání výkonné moci v oblasti informování nedosáhlo takové intenzity, aby nadále neplatila výše uvedená závaznost právní regulace bez ohledu na znalost adresátů regulace. Zároveň soud neshledává případnou diskriminaci cizinců, neboť obdobné selhání při sdělování srozumitelných a odůvodněných informací souvisejících s pandemií bylo obecné, vůči jakýmkoliv adresátům. Přirozeně neznalost českého jazyka umocnila nejasnost sdělení.
11. Soud se ztotožňuje s namítaným rozporem správního vyhoštění bez současného zajištění cizince s důvodem vyhoštění – ohrožení zdravotní stavu zde žijící populace důsledku pandemie COVID – 19. Pokud je cizinec vyhoštěn z obavy, aby na území nešířil COVID – 19, je v přímém rozporu mu právě řízením o vyhoštění založit pobytové oprávnění, tedy aby zde mohl zůstat a tedy o to lépe onemocnění šířit nebo bránit se opatřením proti šíření. Žalovaný měl však za to, že žalobce je COVID – 19 negativní, neměl žádné pochybnosti o pravosti potvrzení o jeho zdravotním stavu, proto nebyly dány důvody pro jeho zajištění, jakožto zásadního zásahu do práv cizince (čímž je však i zákaz pobytu pro osobu ekonomicky závislou na činnosti v zemích EU). Pokud byl žalobce prokazatelně zdravý, jeho vyhoštění a tedy s tím i spojená fikce pobytového oprávnění není v takovém rozporu důvodů rozhodnutí s jeho faktickými následky (setrvání na území).
12. Pokud byl žalobce prokazatelně zdravý, je nutno posoudit, zda jeho přítomnost na území České republiky je *nebezpečím pro veřejný pořádek*. V rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, Nejvyšší správní soud odkázal na dříve vyslovené závěry rozšířeného senátu, že k ohrožení veřejného pořádku nestačí pouhé porušení práva, ale musí jít o *„jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“* I v takovém případě je potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. V tomto rozsudku se sice soud zabýval pojmem veřejného pořádku v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, avšak jeho závěry jsou použitelné i v daném případě. Samotná skutečnost nelegálního vstupu či pobytu cizince na území ČR, pokud zde nejsou dány další závažné okolnosti, neznamena bez dalšího ohrožení veřejného pořádku.
13. V posuzované věci nebylo porušení pořádku shledáváno v neoprávněném vstupu na území, ale v nerespektování dalších povinností uložených v ochranném opatření, které však souvisí se základní povinností a to zákazem vstupu pro cizince zde uvedené, mezi které patřil i žalobce. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví tak obsahuje jak povinnost pobytovou tak epidemiologickou – evidovat se u krajské hygienické stanice, podrobit se PCR testu nebo dalšímu opatření hygienické stanice. Porušení povinností dle ochranného opatření tak nelze omezit výhradně na pobytovou otázku, ale i na oblast protiepidemických opatření v době pandemie COVID – 19. Ochrana zdraví obyvatelstva

v době celosvětové pandemie naplňuje pojem veřejného pořádku a žalovaný neoprávněným vstupem na území a nesdělením své přítomnosti krajské hygienické stanici bez ohledu na jeho tvrzený záměr pouhého tranzitu přes území ohrozil snahu čelit pandemii COVID – 19, proto je dána důvodná obava, že *závažným způsobem naruší veřejný pořádek – ochranu zdraví obyvatel ČR*, neboť je bez pobytové i osobní vazby na území, proto případné protiepidemické opatření jsou u něj obtížně realizovatelné. Absence vazby na území je okolností, která jej bez ohledu na negativní test odlišuje od ostatních se zde z hlediska zákona oprávněně zdržujících osob. Žalobce sice je na základě fikce oprávněn se na území ČR zdržovat po dobu správního řízení i řízení o žalobě, avšak soud v jeho setrvání v ČR spatřuje rozpor s tvrzeným záměrem tranzitu. Jelikož byl žalobce ve správním i soudním řízení zastoupen advokátem, není jeho přítomnost nezbytná pro uplatňování jeho práv v řízení. Naopak vede k úvaze správního orgánu I. st., že skutečným záměrem žalobce bylo pracovat v České republice, přestože disponoval prohlášením belgické stavební firmy. Čímž je založena pochybnost o vůli žalobce respektovat případná protiepidemická opatření a tím i umocněna výše uvedená obava z jejich realizovatelnosti. Zároveň nelze přehlédnout, že žalobci udělené polské vízum typu D mu nezakládá oprávnění k výkonu zaměstnání v Belgii. Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky).

14. Soud má za to, že není vyloučeno, že jednáním cizince je naplněno více skutkových podstat správního vyhoštění. Naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců nevylučuje naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, zejména pokud žalobce porušil zákonnou regulaci nejen v oblasti pobytu cizinců, ale i v oblasti ochrany veřejného zdraví (ohlášení u KHS). Pokud správní orgány změnily svou praxi a nově postupují v obdobných případech podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, nelze z toho bez dalšího dovodit neaplikovatelnost § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, zejména pokud aplikace § 119 odst. 1 písm. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutkově jednodušší a tedy i z hlediska rozhodování efektivnější.
15. K námitce žalobce o nevyužití postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že s ohledem na závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a na místo toho pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené. K takovému závěru však správní orgán v daném případě nedospěl a tudíž bylo v daném případě na místě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Současně soud podotýká, že žalobce svoji argumentaci v rámci správního řízení nepodpořil žádnými tvrzeními, jak rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života, a ani

v žalobě neuvedl, které konkrétní okolnosti mající za důsledek nepřiměřený zásah rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán opomněl zhodnotit či je zhodnotil nesprávně. Z uvedených důvodů byla námitka shledána soudem jako nedůvodná.

16. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce